

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3438 van 7 november 2007
in de zaak X / Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 23 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 augustus 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 24 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN DER VELPEN, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 14 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in bij de Belgische overheid als zoon van zijn Belgische moeder.

Op 30 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Uit het verslag van samenwoning van 5 juli 2007 blijkt dat verzoeker niet samenwoont op hetzelfde adres met zijn Belgische moeder.

Op 13 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de nederdalende lijn:

De betrokkene woont apart en heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van zijn Belgische moeder die voor zijn onderhoud zou instaan.

Er werden geen bewijzen van financiële storting voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene voor zijn komst naar België financieel onderhouden werd door zijn moeder.

De Belgische moeder heeft onvoldoende inkomsten om een bijkomend persoon ten laste te nemen.”

2. Ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift op, daar het artikel 39/69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (hierna: de Vreemdelingenwet) op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69, §1, 4°, van de vreemdelingenwet) en in casu de verzoeker volkomen in gebreke blijft om in zijn inleidend verzoekschrift een (afdoende) uiteenzetting te geven van de feiten.

Deze op straffe van nietigheid voorgeschreven vermelding dient ervoor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze verloopt en dat zowel de Raad als de bij het geding zijnde betrokken partijen over de nodige informatie beschikken. De nietigheidssanctie betreft dan ook een relatieve nietigheid en dient te worden geïnterpreteerd volgens het beoogde doel van de voorgeschreven vermelding.

De Raad is van oordeel dat het er weinig toe doet dat het beroep geen uiteenzetting van de feiten bevat, wanneer, zoals in casu, de tegenpartij, die zich niet vergist heeft omtrent de draagwijdte van de aangevoerde middelen, de feiten kent die eraan ten grondslag liggen. De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

Aangaande de voorafgaande opmerking van de verweerder in verband met artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, namelijk dat voormeld artikel een vordering tot schorsing betreft terwijl de huidige procedure betrekking heeft op een annulatieberoep en dat verzoekers beschouwingen desbetreffend niet kunnen worden weerhouden, stelt de Raad vast dat uit het voorliggende verzoekschrift blijkt dat de verzoeker niet de bedoeling had een vordering tot schorsing in te stellen, dat het enkel een vergissing betreft en het duidelijk is dat verzoeker een beroep tot nietigverklaring wou instellen. In het beschikkend gedeelte verzoekt hij duidelijk om de nietigheid van de bestreden beslissing. Het betreft hier dus duidelijk een materiële vergissing die geen afbreuk doet aan de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending van artikel 149 van de Grondwet en van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechtelijke beslissingen aanvoert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoeker deze redenen kent, doch betwist dat de gegeven motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Aldus kan verzoeker, daar hij in het tweede middel de schending van de materiële motiveringsplicht inroept, derhalve de schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig aanvoeren (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003). Verzoekers grieven zullen aldus vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht, zoals opgeworpen in een tweede middel, onderzocht worden.

Betreffende de schending van artikel 149 van de Grondwet en het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechtelijke beslissingen stelt de Raad dat deze rechtsregel en dit principe niet dienstig kunnen worden ingeroepen daar zij handelen over jurisdictionele beslissingen en de bestreden beslissing, namelijk de weigering tot vestiging met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, geen jurisdictionele beslissing is daar zij niet uitgaat van de rechtelijke macht.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Uit de bewoordingen van het middel, kan afgeleid worden dat verzoeker doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing motiveert dat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in nederdalende lijn. Hij meent dat de minister niet aangeeft op welk artikel hij zich baseert. Verder stelt verzoeker dat hij wel degelijk een feitelijk gezin vormt met zijn moeder, maar er niet mee samenwoont. Hij woont op 200 meter van de woonplaats van zijn moeder. Zijn moeder woont namelijk in een sociale woning en hij kan daar niet worden ingeschreven. Hij brengt echter het merendeel van zijn tijd met zijn moeder door. Tevens stelt verzoeker dat hij door zijn moeder wordt onderhouden, daar hij zelf geen inkomsten heeft.

Verzoeker kan, zoals reeds uiteengezet werd, de schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig aanvoeren, nu hij ook de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt. De verplichting voor de overheid om in haar beslissing zowel de feitelijke als de juridische overwegingen op te nemen, valt onder de formele motiveringsplicht. Aldus valt het aangegeven van het artikel, zoals verzoeker het stelt, onder de formele motiveringsplicht en kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd. Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing wel degelijk het artikel aangeeft op grond waarvan de beslissing werd genomen. Zo stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk *“in uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door artikel 45, § 3 en 4 van het koninklijk besluit van 12 juni 1988 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 14/03/2007 door X, geboren te Ijamaouas op 24/12/1966, onderdaan van Marokko, geweigerd”*.

Bij de beoordeling van de materiële motivering, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003).

Artikel 40, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wat volgt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Teneinde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 6 van voormelde wet, diende verzoeker aldus aan te tonen dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

Op 30 maart 2007 werd verzoeker, via de burgemeester, gevraagd bijkomende documenten over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 40, § 6 werd voldaan.

Zo werd aan verzoeker gevraagd:

- bewijzen voor te leggen dat hij reeds voor zijn aanvraag tot vestiging bij de Belgische ascendent woonde en ten laste was. Indien hij op een ander adres woonde: bewijzen dat de volgende kosten voor hem werden vergoed door de persoon in functie van wie de aanvraag tot vestiging werd ingediend bv. Het betalen van de huur, elektriciteit, water, gas,....
- een bewijs voor te leggen van nominale financiële stortingen van de Belg t.a.v. de betrokkene in het land van herkomst (periode voor de aanvraag tot vestiging)
- Een bewijs voor te leggen van de inkomsten van de Belgische ascendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur, recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekte-uitkeringen,...) en die van alle overige leden van het gezin

Verzoeker legt een attest neer waaruit blijkt dat hij onvermogen is in Marokko, alsook een uittreksel van een overschrijving van 976,98 euro van de Rijksdienst voor pensioenen op naam van zijn moeder.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in nederdalende lijn: de betrokkene woont apart en heeft onvoldoende bewezen ten laste te zijn van zijn Belgische moeder die voor zijn onderhoud zou instaan. Er werden geen bewijzen van financiële stortingen voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene voor zijn komst naar België financieel onderhouden werd door zijn moeder. De Belgische moeder heeft onvoldoende inkomsten om een bijkomend persoon ten laste te nemen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker argumenteert werd hem de vestiging geweigerd niet omdat hij niet samenwoont met zijn Belgische moeder, maar wel omdat hij in gebreke blijft aan te tonen dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder. In verband met het ten laste zijn poneert verzoeker enkel dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder en dat hij zelf niet over inkomsten beschikt. Noch uit het administratief dossier, noch uit later door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker financieel afhankelijk is van zijn Belgische moeder.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken uitgegaan is van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.